

Ina Slokanova :

Balonček Skakonček in Majdica

Pikapok je razpihnil mehurček in se okrenil k njemu:

»Nikar ne glej tako žalostno, Skakonček. Saj smrt končno ni tako huda reč. Kar zaspiš in ni te več. Vsaki stvar na svetu je namenjen konec. Nekaterim prej, drugim pozneje, samo v tem je razlika. In balončki imajo kratko življenje. Pri nas, tu gori, je seveda drugače. Tu ni smrti. Če bi prišel k nam, ti ne bi bilo treba umreti. Samo izpremenil bi se. Na primer v ljubeč bel oblaček. Z nami bi potoval po nebu in gledal na zemljo«.

»Res je, prav praviš. Morda pa pridem. Toda prej ne, ko takrat, ko bom že čutil, da mi je skoro umreti. Do zadnjega hočem ostati pri svoji Majdici«.

Zunaj so se začeli žvrgoleči glasovi žarkov.

»To bi bilo seveda lepo«, je rekel Skakonček.

»Kar k nam pridite«.

»Saj bi, toda Majdica... Tako rad imam to dobro, pridno deklico. In ona ima mene rada. To bi jokala, če bi me ne imela več«.

»Če boš moral umreti, te tudi ne bo več imela«.

»Ho, balonček Skakonček, mi smo že pripravljeni, — so klicali.

»Tako pridem, takoj!« jim je zaklical in krepko stisnil roko Pikapoku. »Pozdravljen prijatelj in morda na svidenje! Morda se res vidiš čez dva meseca«. Prijel je spremljevalca žarka za roko in krenila sta po stopnicah navzdol.

»Moraš priti! Boš videl, kako dobro ti bo pri nas!« je klical Pikapok za njim.

Vsi smejoči so ju spodaj pričakovali žarki. V rokah so imeli velikanske kanglice, kakršne imajo vrtnarji za zalivanje cvetlic. In kanglice so bile do noba polne tekočega zlata.

»Vidiš«, so pripovedovali Skakončeku, tebi na čast smo vzeli največje kanglice. Tako lep, ves zlat dan bo imela zemlja, kot že dolgo ne. In samo zaradi tebe in tvoje pridne prijateljice Majdice.

»Tako ste dobri, predobri, da sam ne vem, kako bi vas dovolj pohvalil. Tako vesela bo Majdica. In njeno veselje bo tudi moje. Srečen sem, toda...«

Skakonček je umolknil in žalostno povsíl glavo.

»Kaj toda?« so silili žarki vanj.

Še bolj je nagnil glavo in solze, ki jih je prej s silo zadrževal, so se mu usule po okroglih licih, debele in goste ko lešniki.

»Zakaj jočeš?« so se čudili žarki.

»Zato...« so se med ihtenjem trgale besede iz njega, »zato... ker mi je Pikapok prerokoval, — da bom moral čez dva meseca umreti. Saj zaradi mene ne bi bilo nič... Toda Majdica se mi smili... Tako žalostna bo.«

»Ti sirotek ti«, so ga pomilovali žarki in solze sočutja so jim blestele v žarnih očeh. Kot Pikapok prej so ga povabili: »K nam pridi in ne bo ti treba umreti. V bel obleček se boš spremenil in vse dni boš z nami plaval po nebu in se igral. Saj je že veliko balončkov prišlo k nam, da jim ni bilo treba na zemlji umreti. Glej, te drobne bele oblečke, to so sami balončki.«

»Saj bi, saj bi, toda Majdica«, se je ihtel obotavljal.

»Majdica se bo že potolažila. Saj so se morali drugi otroci tudi. Drugo igrado ji preskrbi, pa bo pozabila.«

»Ph, ph, ph«, je zapuhalo v zraku. Težko sopeč je sta hpred njim Vetrček, razmršeni lasje so mu štrleli na vse strani.

»Hul Hul«, je sopihal. »Koliko dela sem imel. To vam je bilo oblakov, tako velikih in težkih, da sem jih komaj pregnal. Pihal sem in pihal, pa se sprva še genili niso. Kar zarentačil sem od jere: »Mislite Vetrčka ugnati? Ho, prismo se motite! Še močnejše sem

zapihal. Obotavljali so se in mi naga-jali, kolikor so mogli. Končno so jo pa le popihali. Toda jaz sem zdaj pošteno truden. Pa za počitek ni časa. Tako, žarki, pot je prosta, kar pojdi-mo. Samo bele meglice bom še med potjo pregnal, ko vas bom spremljal na zemljo.«

Okrenil se je k Skakončku: »Ho, kaj pa ti? Zakaj se cmeriš?« Se je začudil, ko je zagledal njegove objokane oči.

Skakonček mu je potožil svojo nesrečo. Vetrček ga je spodbudno udaril po ramenu.

»Kaj bi jokal zaradi tega! K nam pridi, pa ti ne bo treba umreti.

Majdica se bo pa že potolažila. No, no, le nikar se več ne cmeri, ko kakšen siten otrok.«

»Saj se ne bom«, je trdo rekel Skakonček in si obrisal solzne oči.

»Tako, zdaj pa na pot, midva greva prva, vi pa za nami.«

Prijel je Skakončka in zaklical: »En, dve, tri!«

In že sta plavala po sinjem nebu, med meglicami, ki jih je Vetrček spro-ti preganjal. Za njima, ter na desni in levi so ju obkrožali žarki, nagnili so kanglice in iz škropilnic se je v blestečih iskrh vsipalo zlato. Vse nebo je žarelo v zlato.

SKAKONČEK SE VRNE

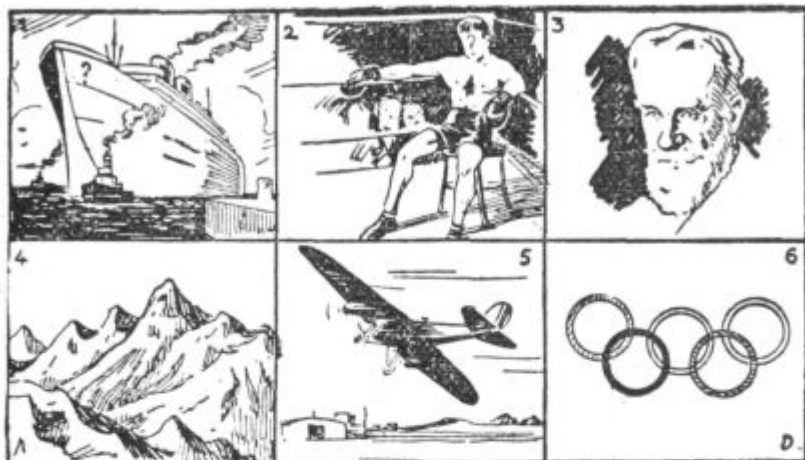
Vso noč je sanjala Majdica hude sa-nje. Premetavala se je na ležišču in naglas tarnala: »Oh, Skakonček, moj ljubi, ljubi Skakonček, zakaj sem te pustila tako daleč. Nikoli več ne boš prišel nazaj, nikoli več!«. Jezila se je na muco, ki ji je to svetovala in sklenila, če se ne vrne Skakonček, ne dobi Belka od nje niti kapljice mleka več. Šele proti jutru je zaspala trdno spanje brez sanj.

Zbudil jo je mamin poljub, ko je odhajala v tovarno. Majdica jo je naj-prej vprašala, kakšno vreme je. Mama se je nasmehnila in ji molče okrenila obrazek k oknu, ki je žarelo v jutrnjem solncu.

»Solnce, solnce!« se je vzradovala in zaploskala z drobnimi rokami. Zdaj vem, da se moj Skakonček vrne. Do-bil je solčne žarke in jih privedel na zemljo, zdaj bo tudi on prišel, seve-da bo prišel.

(Dalje prihodnjik)

Vprašanja za bistre glavice

1. Kako se imenuje največji parnik na svetu?
2. Kako se imenuje svetovni mojster v boksu?
3. Kdo je mož?
4. Kako se imenuje najvišja gora na svetu?
5. Kdo je bil zmagovalec v zadnjem tekmovalnem poletu: Anglija-Avstralija?
6. Kakšno znamenje je to?

J. B.-dijak:

Kosova svatba

Tam v zelenem logu
ptički so se zbrali.
da bi skupaj s kosom
svatbo praznovali.

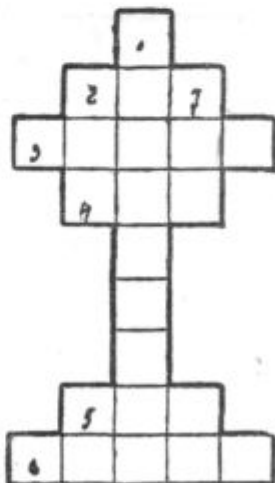
Saj se kos bo vženil
s kosovko črno, vitko,
dote si priženil
zrn bo koritko.

Kosovka jezična
mozičku je dejala:
»Kaj drhal bi ptičja
z nama svatovala?«

Mož se je razhudil
in ji je dejal:
»Če tako že hočeš,
bom pa sam ostal!«

Križanka

Navpično: 1. Hrib v Sloveniji, kjer se prideluje najboljše vino, 2. nabirajo čebule, 7. ima vsaka posoda.

Vodoravno in navpično: 1. Jutro, 2. čuk, 3. pri tomboli, 4. ima vsaka posoda, 5. orožje, 6. dišava.

Za kratek čas

Igre, ki jih lahko igramo v sobi.

Igra s kraguljčki. Vsak otrok dobi kraguljček. Eden izmed otrok mora v drugo sobo in tam počaka, dokler ga ne pokličejo. Med tem se ostali otroci v sobi poskrijejo. Ta zleze pod posteljo, drugi za peč, tretji pod mizo, četrti v omaro itd. Ko so vsi skriti, pokličejo iskalca. Ko stopi ta v sobo, pozvoni eden izmed skritih s kraguljčkom, in iskalec mora uganiti, odkod je prišel zvok. Tisti otrok, ki ga iskalec prvega najde, mora pri naslednji igri iskati.

Kdo me vleče? Enemu izmed otrok zavežemo oči in ga postavimo v sredo sobe. Ostali otroci sedijo po vrsti ob steni. Zdaj

pa zdaj stopi eden izmed otrok k »slepca« in ga tiho vpraša na uho: »Kdo te vleče?« Pri tem rahlo potegne »slepca« za krilo, za hlače ali za lase. »Slepec« mora po glasu spoznati otroka, in če pravilno ugane, kdo je bil, mora ta igrati »slepca«.

Kaj je to? Eden izmed otrok zbere v košaro razne predmete, ne da bi jih pokazal ostalim otrokom. (Ščetko, rutico, škodelico, kos mila, škatlo, radirko, košček sladkorja, krompir, jabolko itd. itd.) Ostalim otrokom zavežemo oči, jim damo po vrsti vse predmete v roke, in otroci morajo uganiti, kaj so. Tisti, ki prvi vse pravilno ugane, naj deli predmete v naslednji igri.

Sestavljalna igra „Kombi“

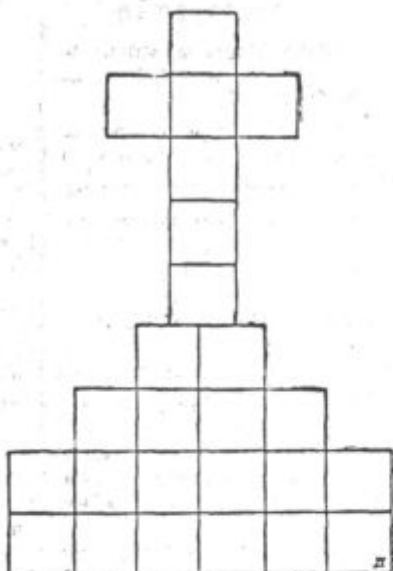
Danes začnemo objavljati vrsto zanimivih sestavljalnih nalog. Nekatere bodo lahke, druge težje, in vsi boste imeli priliko, da pokažete, ali imate kaj smisla za kombinacijo. Pravi iznajdljivci bodo gotovo vse naše naloge dobro rešili.

Zgornja slika vam kaže igro »Kombi«. Prilepite jo na lepenko in jo po-

tem izrežite. Tisti, ki imajo žago, si jo lahko napravijo iz lesa, kar je gotovo najboljše. Četverkotnik razrežite po debelo označenih črtah tako, da dobite 8 likov, ki sestojijo iz treh ali štirih četverkotnikov. Samo prvi lik sestoji iz enega samega četverkotnika. Delajte počasi in skrbno, saj vam bo igra »Kombi« služila za dolgo časa.

1	4	8	8	3
2	4	8	8	3
2	4	7	7	3
5	4	6	7	7
5	5	6	6	6

1. naloga: »Spomenik«

Skušajte like tako sestaviti, da dobite takšen spomenik, kakršnega vam kaže naša slika. V prihodnji številki objavimo rešitev.

Koliko je Jugoslov-
nov na vsem svetu?

V Jugoslaviji jih je blizu 14.000.000.

V U.S.A. 675.000.

V Italiji 650.000.

V Grčiji 300.000.

V Avstriji 172.000.

V Madžarski 120.000.

V Argentini 120.000.

V Turčiji 100.000.

V Rumuniji 65.000.

V Nemčiji 50.000.

V Braziliji 50.000.

V Kanadi 95.000.

V Franciji 30.000.

V Belgiji 23.000.

V Čilah 16.000.

V Avstraliji 12.000.

V Albaniji 10.000.

V Č. S. R. 6.026.

V Rusiji 4.000.

V Holandiji 3.000.

V Urugvaju 6.000.

V Boliviji 2.250.

V Paragvaju 2.000.

V Peruju 750.

Skupaj jih je torej blizu 17.000.000.

Kopač Stanko, dijak II. drž. gimn.
v Ljubljani.

JUTROVČKI PIŠEJO

Zavrženi čevlji. Nekega dne, ko sem ob Savinji šla v šolo, sem opazila v vodi star raztrgan čevlji. Premišljevala sem, kdo bi moral biti njegov lastnik. Utegnil bi mi povedati, koliko je moral prehoditi, da je prišel tako daleč. Ker pa čevlji ni znal govoriti, sem sama iztuhtala, da je moral biti njegov lastnik berač. Gotovo je hodil od hiše do hiše in prosil miloščine. In ko je prišel berač do dobrih ljudi, ki so mu podarili boljše čevlje, je stare vrgele v Savinjo.

Rojc Štefanija, uč. V. razr. šol. sester
v Celju.

Čevlji pripoveduje.

Oj čevlji, star sem že,
nekoč sem bil ves nov.
Bogat gospod me nosil je
in me je varoval.

Ko že sem bil ponošen,
beraču me je dal,
postal sem grd zakrpan,
ker v prahu sem dosti stal.

Limber Stane, dijak II. drž. gimn.
v Ljubljani.

Zgodba o najdenem čevlju. Na sosedovem smetišču sem videla raztrgan čevlji. Ko sem ga nekaj časa gledala, se mi je kar zasmilil. Ubogi revež je imel dosti prask in lukenj. Iz tega sklepam, da je videl in prehodil mnogo sveta. Njegov lastnik mu je poplačal zvestobo s tem, da ga je zavrgele med smeti.

Soline Roza, uč. II. razr.
v Rogatem, 139.

Raztrgan čevlji. Čevlji leži v jarku in premišljuje o svojem življenju. »Imeniten gospod me je kupil v tovarni. Bil sem lep in sem se svetil kakor srebro. Ko sem že

prehodil dosti poti, me je dal s svojim tovarišem nekemu brezposelnemu, ki me ni več tako negoval in čistil. Ze je zazijala v čevljihi luknja. Potem naju je dal v popravilo. Ko sva bila popravljena naju je zopet obul. Nosil naju je nekaj časa, nato pa naju je vrgel v jarek. Sedaj pa ležim tu v jarku in premišlujem svojo usodo. Bog ve kam je vrgel mojega tovariša.

Medvešček Dušan uč. IV. a razr.
v Radečah pri Zid. m.

Dragi stric Matic! Nedaleč od Jeruzalema je živel zelo lakomen bogataš. Nikoli ni dajal siromakom ubogaime, temveč je vsakega brez izjeme spodil čez prag. Zato mu tudi ni bila sreča mila. Velika povodenj je prišla in mu odnesla vse dragočnosti, med njimi tudi lep čevelj. Voda je odnesla čevelj in ga vrgla na travnik. Mimo je prišel berač in ko je zagledal čevelj, se je zelo razveselil in pomislil: »To je pa res lep čevelj! V mesto pojdem in toliko si naprosim, da si bom lahko kupil še drugega!« Rečeno — storjeno. Šel je v mesto in prosil, nazadnje je pa prišel še k nam. Ure so mu bile štete, zakaj smrt ga je bila srečala na poti ravno ko je jedel suh kruh. Ubogi berač se je moral posloviti od sveta in tudi od malhe v kateri je bil čevelj. Če hočeš, ga prideš lahko pogledat, a malhe ne boš mogel več videti, ker je že zdavnaj strohnela.

Zupan Olga, uč. ? razr.
v Hrastniku

Pravljica o čevljih. Nekoč so se v neki izložbi med seboj prepirali čevlji. Prvi kriči: »Jaz sem lep!« Drugi se dere: »Kaj boš ti revež. Le poglej mene kako sem lep. »Nič nisi lep. Le poglej mene kako se svetim! Ves sem v zlatu. Prišla bo elegantna dama in me bo nataknila na svoje nežne nožice«, se baha tretji. Tedaj se oglasi četrty: »Mir bratci! Vsi ste lepi prav lepi. Ali radoveden sem, kdo izmed nas bo prvi romal na smetišče. Minulo je mesec dni in zlati čevleček je prvi ležal na smetišču. Tam je imel dovolj časa za premišljevanje. In res, spomnil se je pregovora:

»Kdor se baha, ni vreden zlata!«

Gustel Zadnik uč. III. a razr.
na Ledini v Ljubljani

Čevleček pripoveduje: Nedavno še sem se nahajal v krasni izložbi mestne trgovine. Bil sem eleganten salonski čevleček in sem vzbujal v izložbi največjo pozornost mladih dam. Kmalu se neka lepa gospodična odloči zame in me kupi. Seveda me z veseljem obuje na prvo plesno priredi-

tev, ki se jo je udeležila v nadi, da ima najlepše čevlječke. Plesala je in se vrtela dokler se ji ni v peti noga upognila. Takrat pa bi bila gospodična skoro padla. Moja lepa visoka petica se je odkrhnla in se zakotalila po gladkih tleh. Gospodična je osramočena in razjarjena odšepala domov. Prišedši domov me sezuje, stopi k oknu, ga odpre ter me v velikem loku zažene skozi okno na sosedovo smetišče, kjer sedaj v dežju in snegu preživljam zadnje dneve.

Kuciar Stanislav dijak I. razr.
real. gim. v Kranju

O mojem starem čevlju. Zapuščen leži moj stari čevelj na smetišču. Žalosten je in vsakomur rad pove svojo usodo: »V tesni škafli sem čepel in komaj čakal, da bi dobil gospodarja. Ni mi bilo treba dolgo čakati. Prišla je neka mama, ki me je kupila za svojega sina. Spočetka je šlo vse dobro. Skrbno so me snažili, hodil sem s fantom v šolo in na izlete. Videla sva Postojno, Bled, Ljubljano itd. Potem me je pa fant začel zanemarjati. Ni me več snažil. Obuval me je samo ob slabem vremenu. Postal sem star in porinil so me v omaro, da nitj belega dneva nisem videl. Prišlo je pa še huje. Pred prazniki so pospravljali po omari in me vrgli na gnoj. Zdaj čakam tukaj na konec!«

Boris Kravanja, uč. IV. razr.
v Cerknici

Služil sem rudarju!

Napravil me je čevljar.

Kupil me je rudar.

Hodila sva skupaj v rov

od dela pa zopet domov.

Je beda po rudarskih revirjih

še večja kakor piše v papirjih.

Kor zaslužek je slab in družina

obila

zato sva v Savinjsko v hero hodila

po fižol, krompir in druga živila,

da deca se lačna doma ni solzila.

Zdaj revež osamljen vse to študiram

za škarpo star in slaboten umiram.

Joško Drča, uč. I. razr. višje nar. šole
v Trnavi št. 33 p. Gomilsko

Dragi stric Matic! Tvoj novi natečaj me jako veseli, zato ti hočem napisati par vrstic o starem oguljenem čevlju. Neki dan se sprehajam po poti in najdem v jarku star čevljev. Jaz ga pobrem in ogledujem. Kmalu spoznam da je čevljev od starega berača Valanta. Potem ga nesem domov in ga še bolj opazujem, med tem jo prikreva k nam Valant. Jaz ga vprašam, če pozna svoj čevljev, on ga ogleduje in pomalem spozna. On mi pove kako je zgubil čevljev. Neko noč gre pijan domov, nasproti mu privozi velik avto, on skoči v stran, med tem mu pade čevljev v jarek, on ga je potem dolgo iskal, a ga ni našel. A jaz mu ga sedaj vrnem, on jo je sedaj veselega obraza odkreval dalje. Tako se je izgubljeni čevljev našel.

Vinko Vuković
uč. VII. r. v. n. šole,
pri Mali Nedelji.

Dragi striček Matiček! Bilo je lepega dne. Ta dan je bil določen za šolski majniški izlet na Sv. Urbana. Ko smo bilo na svojem cilju, je sonce že neusmiljeno pošiljalo žarke nad nas. Ko sedem v senco košatega drevesa, da se odpočijem, zagledam pred seboj star čevljev. Kljub svoji razcapanosti je nosil še znak nekdanje elegance. Videlo se mu je, da izhaja iz boljše družbe. Tedaj se mi je pojavila pred očmi njegova pisana preteklost, ki bi se glasila takole: »Vsak gospodič je rad pogledal name, ko sem se svetil v izložbi neke po okusu sloveče trgovine. Kupil me je mlad gospod. Prav lepo me je držal. Obul me je ob velikih slavnostih in hodil z menoj na ples. Ko sem stopil prvič v dvorano, sem kar zazijal. Nak, kaj takega!... Dvorana je bila vsa v lučkah, sem in tja so plesale lepe gospodične, oh in še mnogo drugega, kar se radovednim očem ne da povedati. A prehitro je minil ta lepi čas. Pravijo, da je mladost norost. Tako je bilo tudi pri mojem lastniku. Nekoč je le preveč pogledal v kozarec. Pozno pod večer se je v »rozčah« vračal domov, se spotaknil ob kamen in padel. V meni pa je zazijala luknja. Tedaj je bilo konec moje slave. Gospod me je vrgel v temno omaro. Tukaj je zaklenjen moj spomin: ni ga več... Nenadoma se znajdem na nogah berača. A saj veš, kako dolgo imajo berači par čevljev. Ko je izprosil druge me je vrgel v stran. Sedaj sem tukaj pred tvojimi nogami, čakajoč smrti. V meni so se nastanile žuželke, ki me razjedajo. Oh, hudoben je svet! Čevljev je

vzdihnil, a jaz sem se zbudila iz tega premišljevanja.

Mileva Pertot,
dijakinja I. raz. drž. real. gim.

Dragi stric Matic! Nekega dne sem šel na sprehod, kar zagledam v jarku star čevljev. Ko ga tako gledam, mi začne opisovati svoje življenje takole: »Beli dan sem zagledal v veliki tovarni, kjer so me napravili. Potem sem delj časa čepel v izložbi v neki trgovini. Tako sem visel tam in vsi so me občudovali. Kar se zgodi v trgovini bogat gospod, ki me je kupil. Nekaj časa me je nosil, a ko sem se ogulil, me je podaril siromaku. Temu sem služil dokler me ni siromak vrgel v ta jarek. Tako tu ležim, premišljujem svojo usodo, dokler ne bom čisto razpadel.«

Koračin Pavel
dijak I. b. razr. real. gimn. v Ptuj.

Kaj mi je pripovedoval čevljev. »Stal sem že dva meseca v izložbi trgovine in čakal da me kdo kupi. Vsi so me radovedno ogledovali, najbolj pa neki gospod. Nekoč sem ga slišal, da je rekel, da me bo kupil. Komaj sem ga čakal, da pride po mene in me kupi.

Neko noč, sem prav sladko spal, me je zbudil močan ropot. Ko sem dobro pogledal, sem videl, da je nekdo razbil steklo na izložbi. Ko sem to gledal, me je neka roka zgrabila in me potisnila v nahrbtnik k tovarišem. Nato je nastal krik in vik in priletelo je mnogo ljudi. Moški, ki nas je imel v nahrbtniku, je z nami pobegnil. Nenadoma sem skozi luknjo v nahrbtniku padel na tla. Tedaj me je pobral neki mož in me je nesel domov, ter me je tam oddal svojemu gospodarju. Ta mož je bil sluga tega gospoda, ki me je nameraval kupiti. Gospod me je bil zelo vesel. Drugi dan me je takoj obul. Zelo dolgo me je nosil in obiskoval sem razna gledališča, kino in kavarne. Ko pa me je nekega dne raztrgal pes, me je gospod podaril nekemu občinskemu revežu.

Tudi sedaj sem obiskoval razne hiše, kjer je berač hodil prositi miloščine. Ko pa je berač dobi nekoč druge čevlje, je men, vrgel na smetišče. Tam sem padel v reko, ki je tekla mimo in tako sem prišel sem.«

Pahle Stanko, uč. 7. razr.
Lukanja vas 3. p. Slov. Bistrica.

Dragi stric Matic! Živela je siromašna deklica ki je dobila za božičnico nove čevlje. S temi čevlji je hodila v šolo, trgovino in po vodo. Ker pa so bili starši te deklice revnega stanu, ter so imeli še dečka, sta nosila čevlje skupaj in tako, da jih je imela deklica en dan, deček pa drugi dan. Tako lahko rečemo, da je bila en dan lastnica čevljev deklica drugi dan pa deček. Deček in deklica sta nosila čevlje dolgo časa, pa so se raztrgali. Nato jih je nesla deklica k čevljarju, da jih zašije. Čevlji so bili končno tako raztrgani, da jih ni mogel čevljar več popraviti. Deklica je vrgla čevlje na smetišče. Ko je sosedov kuža našel zavržene čevlje se je z njimi igral, ter jih je popolnoma zgrizel. Na smetišču so ostali le še majhni koščki usnja.

Stojana Zrimšek
uč. IV. raz. dekl. nar. š. Ribnica.

ČEVELJ

Ko sem bil urezan in sešit,
sem šel z bratcem se loviti
in v vse kote skrit.

Pri čevljarju dobro sem se imel,
ko on na sprehod je odšel
sem zavriskal ves vesel.

A ko kupec je prišel,
naju obadva je vzel
in na noge del.

Ko že dolgo sva tam bila,
postala sva obrabljena,
kriva in preluknjana.

Vrgel naju je na smetišče,
kjer zdaj najino je bivališče
— in — pokopališče.

Friedrich Nada, II. razred real.
gimnazije, Licej v Ljubljani.

Čevelj pripoveduje. Nekega dne sem čul na nekem smetišču, kako je star preluknjan čevelj pripovedoval nekemu svojemu tovarišu tole zgodbo: »Moj gospodar je bil bogat človek, če ni bil celo kak minister. Dokler sem bil še nov in sem se lepo svetil me je imel gospodar jako rad. Vozil sem se z njim v avtomobilih in kočijah, hodil na piese in zabave, stopal po mehkih blazinah in doživel pri njem še mnogo lepega. Ja, celo v samih kraljevskih palačah sem se zabaval. Toda na žalost se me je gospodar prehitro naveličal in me postavil v temno luknjo med razno ropotijo in naviako. Pa je prišel berač in me sprosil pri gospodu. Dolgo sem potem služil beraču. Prehodil sem z njim dolgo pot, prestal dosti bridkih ur in ko sem končno od dolge poti postal ves preluknjan, me je poslal v pokoj — na smetišče. In tu pričakujem sedaj po dolgi poti svoj žalosten konec.«

Anders Oldřih dljak
Celje, Krekova c. 18 a.

Natečaj zaključimo v prihodnji številki
Stric Matic

